

Kaj diham ali Kdaj dozorim za ozdravitev?

Navada, da rečemo, da se po nevihti lažje diha, ker spere zatohlost, je stara kot človek, a se vprašam, ali vem, kaj diham. Diham zrak, pline, atmosfero? Če je to moj odgovor, potem vem, da še nisem začela s tihotenjem, še vedno nimam osebne izkušnje dihanja in o njem mislim. Tihotenje izbriše naučeno razlaganje Življenja, je miselna radirka. Tihotenje in samota, sta starodavna sveta grala ozdravitve in še vedno zadnje, česar se oprimemo, kadar smo v stiski. Naučeni smo iskati zdravje zunaj, v strokovnjakih in zdravilih, v premikanju telesa in hrani. Sem in tja pa kdo vendarle opazi, da je to zgrešena naložba, se obrne vase in obmiruje.

Naučenost, da diham sestoj plinov, se kot kamnit balvan na reki postavi med mene in med to, kar je. Se kdo spomni iz prvega dela filma Matrica, ko je Novi človek (Neo) izstopil iz tega sveta in se, zdaj odklopljen iz njega, prvič uri iz osvobodene misli s Sanjavcem (Morfejem), v popolnoma praznem, belem območju miselne tišine, medtem ko njegovo telo miruje v meditiranju? Po kratkem urjenju Novi na kolenih zadihan lovi sapo, Sanjavec pa ga mirno in zagonetno vpraša: "Misliš, da je to zrak, kar dihaš?"

Samo ta prizor je tako zamajal mojo naučenost, da se njeni temelji niso nikdar več opomogli. V resničnosti Življenja ni ničesar, kar poznam kot gradnike tega sveta, ne zato, ker bi bila ta resničnost drugače krojena kot katerakoli druga, ampak ker sem o Življenju naučena misliti, ne pa ga doživljati. Pomen, ki ga pripisujem določenemu fenomenu je tisti, ki odloča o tem, ali sem gospodovana ali si gospodujem.

Kadar sem nasičena s tišino, razlaganja ni, za očmi ni prevajalca ali sodnika, ki bi se odzival na Dogajanje iz naučenega. Da bi iz mene prišel ustvarjalen, tvoren odgovor, potrebujem nedolžnost, potrebujem zavedanje, da jaz ne vem. Nedolžnost se nima s čim povzdigniti Nadnjo. Kaj je Popolnost? Popolnost je vse, kar je spravljeno v Življenje, kar se zgodi. Ni to, kar si o Zgodenem mislim. To je ponižnost Živih, ki se ne klanja človeški pameti, pač pa privoljuje v Ljubezen, ki upravlja z usodo vseh bitij. Izkušnja te čistosti prisostvovanja Inteligenci na delu in privoljevanje v Njeno Dogajanje, je ves pouk, Vodstvo in Varstvo ki ga potrebujem. Ona je edina Gurujka, edina razprševalka teme.

Vem, da Življenju vladajo Pravila, novo je lahko odkritje, kaj to pomeni v praksi. Dejstvo, da ni načina, da bi se v naprej pripravila na sedanjo preizkušnjo, vsaj ne tako, kot mislim, je lahko zastrašujoča. Lahko se zdi, da sem brez človeškega znanja in napotkov nepripravljena na Življenje, zato je videti, potrebujem malce norosti, da se pri reševanju in zdravljenju ne zanašam na to, kar vem.

Lepota tega sveta je, da za ozdravitev dozorim le skozi niz razočaranj, ko poskusim vse, kar vem in znam, ko me to moje pusti na cedilu in se izgorena od lastnih naporov vdam. Šele zdaj sem voljna spustiti nadzor in poskusiti nekaj novega. Prav ta razpoka v zatohlost osebne energije, ki jo prepiha svežina novosti, je začetek zdravljenja. Dokler je odprtost za novosti nična postanost energije ustvarja vsa mogoča odstopanja od naravne zdravosti.

Ko začnem vse jasneje videti pravi obraz mojih naporov, to zrahlja zaverovanost v moj prav, da si upam vstopiti v to veliko neznanko, imenovano naravnost. Malo jo poznam, čeprav mi utripa v genih. Zato sem hvaležna, ko jo spoznam, čeprav zgrda, ko že požanjem težo zlaganosti. Naravnost poskrbi, da je bolečina takoj pozabljena, kot je bolečina poroda pozabljena v trenutku, ko je rojevanja konec. Je več kot pozabljenje bolečine, je blaženost pomiritve, ki jo brez bolečine ne bi cenila.

Naravnost ni nekaj, kar sebi dodam, zato odneham s poskusi, da bi se jo naučila. Nasičim se z iskrenostjo, da ne vem, kako do nje, neham se truditi. Zdaj se naravnost lahko zgodi. Pod naravnostjo vidim to, kar berem v naravi, s tem presežkom, da imam kot človek zmožnost poznati Stvarnika, ki jo ustvarja in soustvarjati z njim. To mi prinaša tako radost, da moja sedanja naprezanja izpadejo kot nekakšna simulacija z igračami, ki me šele pripravlja na resnično ustvarjalnost, v kateri sem sama najvišja mojstrovina. Naravni so mi zaupanje, mir in zdravost, pogum, obzirnost in sočutnost, zanos, lepota in ustvarjalnost. Kadar teh Božanskih vrlin ne živim, razlogi niso važni, izbiram obstoj brez življenjskega soka, sem hlod, namenjen za pohištvo in wc papir, nič več drevo.

Ker naravnost ne potrebuje mojih naporov, godi se sama od sebe, sta miselna tišina in samota zanesljivi oživalci naravnosti, sta infuzija sestradani duši. Naravnost potrebuje voljo po njej, sama se mi ne more vsiliti. Ni mogoče svetovati, kako naj bom naravna. Kar mi preprečuje, da bi prav zdaj bila naravna in zato v sprejemanju Dogajanja, je prav misel, ki Ga presoja. Tako vidim, ne potrebujem učenja, časa, številnih inkarnacij, da bi bila naravna. Kar potrebujem je izkušnjo tišine, ki zrahlja miselni nemir. Kolikšen pritisk je potreben za to, je odvisno od tega, kako močno se upiram temu, kar se mi godi, koliko ukazujem, določam pravila, prepovedujem, kaznujem ali drugače krojim po sebi. Izgube, stiske in bolezni so ti rezi v miselni nemir, ki si jih ljubeče podarjam, da bi se vendarle vzdignila izpod ruševin tujih nanosov,. (Glej Feniks vstaja)

Kaj torej diham? Ko me učijo, da diham t.i. 'zrak', v katerem je 78% dušika,, 21% kisika, 1% argona in v majhnih količinah vrsto drugih plinov, ne pomislim na težo, ki jo ima ta razlaga na v moje doživetje. Zaradi zgodnjega vdora v svetost intime, ki bi v spoštovanju zakona Življenja ostala nedotaknjena od tuje roke, sem od rojstva vzgajana zanemarjati notranji Vir Vednosti in ne uresničujem naravnega Življenjskega programa, ki bi se sicer izrazil po meni, brez da se tega učim

Ker nimam izkušnje pristnosti, ne razločim tujega od lastnega. Ne opazim, da do teh podatkov ne bi prišla sama od sebe. Zdaj zlahka verjamem, da potrebujem zunanje podaljške v časnem znanju in napravah, da bi, enkrat potem, lahko spoznala, kdo sem in kaj je Življenje in doživela izpolnitev. V izumetničenost se prevaram, naravnost se sama-od-sebe ne more zatajiti. Spomnite se zgodb sirot, ki so rasli v naravi, brez človeške družbe, v kakšne super močne naravne lepotece so zrasli. Zlagana sem lahko za dolgo, tudi za celo Življenje, ni važno, iskrenosti se ne da izbrisati iz Življenjskega programa. Telo mi sporoča po počutju, zadovoljstvu in zdravju, vedno na meni razumljiv način, da nekaj manjka. Lahko utihnem in ji prisluhnem, lahko jo zanemarim in si mislim svoje.

Za Ljubezen do sebe dozorim, kadar nimam več kaj izgubiti, takrat me nobena misel ne more odvrniti od nje. Izkušnja zlaganosti je nujen krik duše, ki me ozdravi sodelovanja v deliriju tega sveta. Sprejemem negotovost, da ne vem. Sprejemem ranljivost, da bom izdana, neljubljena, prevarana... . Zdaj me svet ne vleče več med svoje mline in se zdravljenje lahko začne. Zjutraj, večkrat čez dan, pred spanjem, odložim naprave in opravke tega sveta in obmirujem v Bivanje. Vsak dan globje se potopim v hvaležnost, kaj pomeni biti človek, otrok Svetlobe. Pristno ugotavljam, kako več-razsežna in mogočna mojstrovina Naravne inteligence sem. Vsaka kaplja Miru je več Ljubezni do sebe in nič več me ne more zaustaviti, da se ne bi tiho ljubila.

Tihotenje vse jasneje sporoča, kako velik vpliv imam na to, kar se mi godi, ne s tem, kako vlečem niti, da bi dosegla svoje, ampak s tem, kako zvenim. Kako ubogljiva je organskost Življenja do tega, kar hočem. Duša in narava me doživljata, tako kot sem, ne tako, kot mislim, da sem, zato v Dogajanju prepoznam lasten odmev. Vem, kdo odloča o mojem zvenu. Kot Božji otrok dedujem dolžnost in čast gospostva nad rajskim vrtom božanskih vrlin moje Duše.

Stopam na svoje pravično mesto božanske naravnosti. Izberem dostojanstvo dihaajočih. Hočem bosih nog čutiti mehko zelenin Zemlje, jo videti sijočo v njeni bujnosti in barvitosti. Hočem nihati z njenim umirjenim dihanjem. Hočem pozabiti na delirij doseganja enkrat potem. Moja zgodba je dejavna duša in Živa Zemlja tu in zdaj.

Izkušnjo Življenja prejmem po edini možni poti, po dejavni duši. To je neposredna in resnična polnina doživljanja, v kateri ni imen in definicij, ni podatkov o stvarnem vidiku Življenja. Zaradi zapletenosti elementov, raziskovanje stvari lahko daje vtis vednosti. Občutek, da vem, ne da bi zares vedela, me uspava v naravni potrebi po neposredni izkušnji Življenja. Ko se razlaganje rahlja in se odpre prva razpoka v Večnost mojega bitja, opazim dihanje, kar je... .

Kar zares vdihujem, je Milost Življenja, ki me po dihanju Živi.

Diham čar Svetlobe, ki čarobno spaja duha in telo.

Diham harmoničnost Ljubezni, ki Svetlobne celice lepi v enovit Svetlobni organizem.

Dihanje me intimno priklaplja v Živo Svetlobno polje Življenja.

Dihanje je nema hvaležnost za priložnost, da Živim kot Človek.

Dihanje je očarljivo ljubljenje z Virom Večne in Vedne Svetlobe.

Dihanje me oskrbuje s kvalitetami Vira vseh možnosti.

Dihanje preliva notranjost in zunanost, v pretakajočo Enovitost.

Dihanje je najvišja obzirnost sobivanja.

Dihanje je neprekinjeno razgaljevanje svetih intim.

Biološkosti, ki ni energijsko statična, kakršne so stvari, ki ne dihaajo, se ne da sintetično nadomestiti. Ko telo to Milost, ki jo diha, pod ustreznim pritiskom po sapniku in čez glasilke potisne iz sebe, glasilke zavibrirajo, tudi kadar molčim, skladno z mojo trenutno vibracijo. Z vsakokratnim izdihom ustvarjam akustičen vzorec, ki prevaja energijsko frekvenco in jo vtisne v zavedajoče polje Življenja.

Kakšna čudovita, natančno skalibrirana tehnologija Naravne Inteligence je to! Izkušnja dihanja je za vas drugačna kot je moja, vedno pa je živo, pretakajoče in nenehno spreminjajoče se doživetje, ne statičen podatek. Glasilke in drugi telesni deli, so utelešenje najvišje Inteligence, Boga. Telo, ki je zgoščena svetloba, brezhibno zazna vibracijo, brez omejitev prostora in časa. Telo, koža, dlake, lasje, organi..., vsaka celica in geni, moji ali od drugih organskih bitij, vključno z Zemljo, vesoljem, naravno občujejo s Poljem Vsevedne Svetlobe, se energijsko pretakajo s Celoto. Obenem pa Življenjski program, enkraten za vsako obliko Življenja, poskrbi za ustrezen prevod doživljanega. Vsa bitja imajo omejen, točno določen razpon zaznave, razen človeka, ki je univerzalen zaznavalec energije. Ta prevod je vedno približen, dva istega Dogajanja ne doživita enako, vseeno pa živa bitja nekonfliktno občujejo med seboj.

Kako ne bi onemela ob tej vedenjski lepoti narave, njeni harmoničnosti in obzirnosti? Kako bi me ne prepričala k poglobitvi in posnemanju? Že pozornost nanjo me uglaši na nenapornost naravnosti, brez trudenja, brez zaslug, brez procesa, brez sistema, brez izumljanja, brez misli Kot naravna sem vedno pripravljena na to, kar se godi, nič me ne šokira, nič me ne preseneti, nič me ne doleti ob nepravem času. Enako kot živali pred nevihto, sem opozorjena in okrepljena za karkoli že pride.

Razlaga, da diham neke pline, me duhovno kastrira, prepreči neposredno komunikacijo z Virom mojega bivanja, z Mojo Izvirnostjo. Odvzame mi samostojnost zaznavanja energijske resničnosti, odvzame osebno izkušnjo. V tihoti vem, imam vse, kar mislim, moram šele doseči.

Blagor miroljubnim. Blagor molčečim. Blagor močnim. Trije M-ji so moj odgovor na vse...

Mir + molk + moč

Mir = militev osebne energije
Molk = občevanje s tiho Vednostjo (Gyano)
Moč = širjenje Svetlobe, rast

Mmm = Najboljši možni odgovor na trenutno Dogajanje

* * * * *

Hostarka